

[Else-Merete Ross.]

huset er efter mit partis mening den ideelle boligform for familier med børn. Store dele af befolkningen både kan og vil præstere den fornødne opsparing og betale de udgifter, der er forbundet med husets drift. Den højtærede minister siger selv, at af alt byggeri, der blev fuldført sidste år, udgjorde parcelhusbyggeriet ca. 60 pct., men hævder samtidig, at det omfattende parcelhusbyggeri har været en stærkt medvirkende årsag til det store byggepres. Senere siger ministeren, at ingen selvsagt ønsker at lægge større hindringer i vejen for parcelhusbyggeriet end strengt nødvendigt, men at vi, hvis vi skal ud af reguleringen, må sikre en jævn og gnidningsfri og dermed hurtig overgang til de frie forhold.

Jeg forstår simpelt hen ikke sætningen. Kan vi ikke få en jævn og gnidningsfri overgang til frie forhold på grund af parcelhusbyggeriet? Den højtærede boligminister har ligesom endnu en del andre socialdemokrater ikke så stor en sympati for parcelhuse som de utallige medborgere, som bor i eller ønsker at bo i parcelhuse. De skattemæssige fordele ved eget hus mobiliseres også. Spørgsmålet om leje i eget hus kontra leje i etagebyggeri er til behandling i et udvalg, som regeringen selv har nedsat, vel sagtens fordi der her er vanskelige spørgsmål, der bør nøje undersøges. Er det så ikke vel tidligt at drage dette spørgsmål ind i billedet?

Den højtærede minister taler om, at det statsstøttede boligbyggeri måtte holdes tilbage til fordel for det private byggeri, som bl. a. satte ind med byggeri, der rettede sig mod behovet for meget kostbare, eksklusive lejligheder. Jeg deltager gerne i denne moralske forargelse, men ville dog for at kunne vurdere, hvad der er anvendt af materialer, valuta og arbejdskraft, for det første gerne have oplyst, hvad en lejlighed koster for at kunne betegnes som kostbar og eksklusiv, og for det andet, hvor mange af den slags lejligheder der faktisk er bygget.

Aktuelts leder for den 9. november hævder, at der er masser af luksusvillaer og luksuslejligheder, der står gabende tomme. Jeg kender ikke forskellen på en tom og en gabende tom lejlighed, men går ud fra, at ordet gabende er benyttet for også her at

påkalde den moralske forargelse. Også her vil jeg gerne deltage under forudsætning af, at boligministeren vil oplyse de eksakte tal. Ofte bliver én fjer til 5 høns. Er det 5 høns, kan det kun styrke forslaget om at få den slags byggeri langt tilbage i byggekøen. Tal keder ofte folk, men de skaber nu et godt grundlag for en redelig drøftelse.

I Aktuelt's mandagskronik den 11. november skriver den højtærede statsminister, at det ikke er meningen i særlig grad at lægge hindringer i vejen for parcelhusbyggeriet; tværtimod er det regeringens ønske, at så mange som muligt skal kunne bo i eget hus. Må jeg tage den sidste sætning som en programerklæring? Det har været mit partis ønske i mange, mange år, at folk skulle kunne få deres eget hus. Tidligere i socialdemokratiets historie var det ikke velset, at socialdemokrater var husejere og derved blev fristet til at pleje borgerligt kapitalistiske særinteresser som grundejere, men de dage er forbi nu, da et stigende antal socialdemokrater er parcelhusejere. Når parcelhusejere med konjunkturfast investering i deres hus ikke mere kan forarge, håber jeg, at partiet vil nå frem til at sidestille ejere af egen lejlighed og en tilsvarende konjunkturfast investering med parcelhusejere, selv om jeg forudser, at det vil tage nogen tid at forstå og erkende paralleliteten mellem de to former for ejerskab.

Jeg er indforstået med, at boligministeren giver de parcelhuse, som allerede er planlagt under 110 m² og under 62.500 kr.s grænsen fortrinsret. Deres kommende ejere har åbenbart ønsket det således. Jeg er også indforstået med, at store huse, hvortil der kræves mange materialer og megen arbejdskraft, udskydes til senere, men jeg synes, der kunne være grund til at drøfte; om 110 m² skal være topgrænsen, uafhængig af antallet af familiemedlemmer. Hvis bare vordende parcelhusejere med sikkerhed vidste, hvornår restriktionerne ville blive ophævet — f. eks. i løbet af 1 eller 2 år — ville mange, der ligger inde med projekterede huse over 110 m² til en dyrere byggepris, sikkert foretrække at vente i stedet for at få projektet lavet om til et mindre hus, end de ønskede og havde behov for. Derved ville man jo også opnå en rimelig bremse på byggeriet. Jeg vil gerne have oplyst, hvor mange af de projekter der nu